

9de JAARGANG, NR. 167
14 NOVEMBER 2011

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWSBERICHTEN

5 BOEKBESPREKING

8 PLATENRECENSIES

Heleen van de Homborgh,
 Edwin Berg/Gizmo, Rob Mostert,
 Bart Wirtz, Kim Versteynen,
 Jan Wouter Oostenrijk, Jzzzzzp,
 Ab Baars, Jula Aimée, Rubatong,
 Vince Mendoza, Michiel Borstlap,
 Mats Eilertsen e.a.

20 CONCERTVERSLAGEN

Ferdinand Povel/Ruud Jacobs, Fay
 Claassen, Antonio Sanchez e.a.

JAZZFLITS 168

staat 5 december op

<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**BIGBANDCONCOURS H'MEER
 WORDT INTERNATIONAAL**

Het Nationaal Big Band Concours gaat met ingang van de komende zestiende editie door het leven als het Internationaal Big Band Concours. In totaal twaalf orkesten kunnen inschrijven. Het concours vind op 2 juni 2012 in Hoofddorp plaats.

Het Big Band Concours (IBBC) is volgend jaar voor het eerst gesitueerd in het nieuwe Cultuurgebouw Haarlemmermeer. Dat biedt het festival de kans om de vleugels uit te slaan. Dat en 'de grote nationale en internationale belangstelling', aldus de website van het festival Meer Jazz, waarvan het concours al sinds jaar en dag deel uitmaakt.

Het IBBC staat open voor amateur-bigbands. Er zijn drie podia, één voor de topklasse en twee voor de eerste klasse. Op ieder podium spelen vier bands. Dat zijn er minder dan voorheen, waardoor de speeltijd kan worden verruimd naar drie kwartier. Er zijn twee finales. Een met de twee beste bands uit de voorronde topklasse en een met de beste band van elk eerste klasse podium. Juryvoorzitter Michael Abene mag de winnaar van de topklasse een trofee en 3.500 euro uitreiken. Bovendien krijgt het orkest 1.500 euro voor een optreden tijdens Meer Jazz 2013. Nummer twee krijgt 1.500 euro. In de eerste klasse zijn een eerste prijs van 3.500 en een tweede prijs van 1.500 euro te vergeven.

●
ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

CONCERT

**SONNY ROLLINS-CONCERT IN EINDHOVEN:
 'TANENDE KRACHTEN, KRAAKHELDERE IDEEËN'**

Niet in Amsterdam maar in Eindhoven vond op 25 oktober het enige Nederlandse concert van Sonny Rollins plaats. Kromgetrokken kwam de 81-jarige saxofonist het podium op om er als held vanaf te stappen. De band trad op als de ideale pleegzuster die Rollins rust gunde als hij dat nodig had en ruimte gaf om zijn nog steeds borrelende ideeën te uiten. De laatste levende jazzgigant en jazzlegende opende met een overrompelend snel nummer waarna hij even rust nodig had, maar daarna in de prachtige ballad 'My One And Only Love' in de groef viel die hij met zestig jaar spelen voor zichzelf heeft gecreëerd en waarin hij de rest van het concert comfortabel bleef zitten. Zijn krachten zijn tanende, zijn ideeën nog kraakhelder. Na anderhalf uur was het kaarsje opgebrand en viel hem een ovationeel applaus ten deel. Een toegift zat er niet meer in, maar een heldere stoot als klaroengeschal vanuit de coulissen werd door allen even zo goed gewaardeerd.

Tekst en foto: Tom Beetz

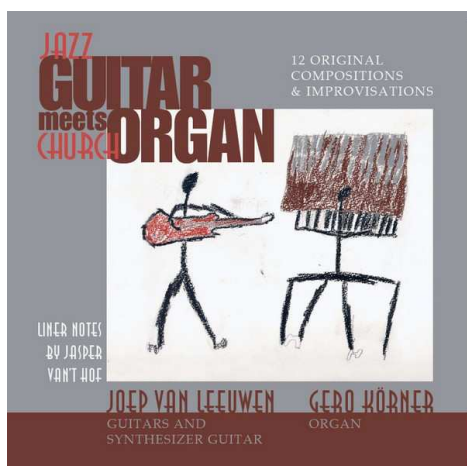
NIEUWS

Reeks Joy of Jazz blijft in Nieuwegein

Na twee kennismakingsconcerten in het voorjaar, is op 5 november in Nieuwegein de concertreeks Joy of Jazz definitief van start gegaan. De reeks biedt acht concerten op twee locaties (Partycentrum 't Veerhuis en Restaurant De Middenhof) en loopt tot 25 maart 2012. De opening van het seizoen werd verricht door zangeres Leonie Tielmans en haar groep. Dit jaar volgen nog Vulcan Mind-Meld en de Indigo Big Band. De activiteiten worden ontplooid door de Stichting Joy of Jazz i.o. Die wil - in samenwerking met cultureel-educatieve instanties en bestaande horeca - jazzpodia creëren voor met name beginnende jazzmuzikanten.

(<http://www.joy-of-jazz.nl>)

Lees JazzFlits op uw iPad

Jim Hall prijst cd Joep van Leeuwen

Medio oktober viel bij gitarist Joep van Leeuwen geheel onverwacht een kaartje van zijn Amerikaanse collega Jim Hall in de bus. Met een handgeschreven recensie van Van Leeuwens cd 'Jazz Guitar Meets Church Organ'. "What a marvelous record! It is the freshest sounding music I have heard in years" en als grap: "Wow! It almost made me religious (but not quite)". Van Leeuwen maakte de cd met organist Gero Körner. Joep van Leeuwen: "Het moge duidelijk zijn dat we het een ongelofelijke eer vinden dat deze meester de tijd heeft genomen naar deze cd te luisteren en zijn bevindingen in een briefkaartje naar ons te sturen."

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

PODIA

Joris Roelofs. (Archieffoto: Joke Schot)

JORIS ROELOFS EN ROBIN VERHEYEN SPELEN VOOR LEDEN JAZZFESTIVALORGANISATIE

Op voorspraak van het North Sea Jazz Festival en Gent Jazz gaven de saxofonisten Joris Roelofs en Robin Verheyen op 3 november een concert voor de leden van de International Jazz Festival Organization (IJFO). Die waren in New York om te overleggen over projecten, ontwikkelingen en samenwerking.

De IJFO telt zestien grote festivals als lid. De leden komen meerdere malen per jaar samen. Tijdens zo'n bijeenkomst mag een festival een musicus uit het thuisland voorstellen aan de andere leden. Dit gebeurt bij toerbeurt. Nederland en België waren als eersten aan de beurt. Roelofs en Verheyen traden met een New Yorkse band op in het Cornelia Street Café. Het optreden van Joris Roelofs werd mede mogelijk gemaakt door Buma Cultuur.

SPANJE CENTRAAL TIJDENS JAZZAHEAD! 2012

De Spaanse jazz staat tijdens de komende editie van het evenement jazzahead! volop in de schijnwerpers. Er is onder meer een speciale Spaanse avond op 19 april. Jazzahead! is van 19 tot en met 22 april in Bremen.

Dit voorjaar werd tijdens jazzahead! voor het eerst een land extra aandacht gegeven, te weten Turkije. Dit is zo goed bevalen dat dit nu een vast onderdeel van het programma is. Volgens Sybille Kornitschky, projectmanager van jazzahead!, was het bepaald geen moeilijk besluit om Spanje te kiezen: "Spain is extremely interesting, also considering its jazz scene which is not yet fully internationally networked and therefore still offers unused potential for international cooperations." Tijdens de Spaanse avond zullen vijf Spaanse groepen een kort optreden geven. Op 20 april geeft het Tomatito Sextet een optreden in het concertgebouw van Bremen.

NIEUWS

Vijfde dvd-box 'Jazz Icons' uit

Net uit: de vijfde box van de dvd-reeks 'Jazz Icons'. De box omvat zes dvd's met beelden van drummer Art Blakey's Jazz Messengers (Parijs, 1959), pianist Thelonious Monk (Parijs, 1969), saxofonist John Coltrane (Antibes, 1965), trompettist Freddie Hubbard (Parijs, 1973), en de saxofonisten Johnny Griffin (Châteauvallon, 1971) en Rahsaan Roland Kirk (Parijs, 1972). Bij de dvd's is een boekje (twaalf pagina's) gevoegd met toelichtende tekst en foto's.

Meer info: <http://bit.ly/mX2CCJ>

Biografie Norman Granz uit

Onder de titel 'The Man Who Used Jazz For Justice' is van de Hand van Tad Hershons een biografie over jazzimpresario Norman Granz verschenen. Granz stierf tien jaar geleden en was de man achter het Verve-label en de concertreeks 'Jazz At The Philharmonic'. De titel van het boek verwijst naar de strijd die Granz tegen het racisme vocht en waarbij de jazz hem als middel diende. Norman Granz moest niets hebben van segregatie op de Bühne en bracht de jazz in steden waar de rassenvooroordelen hoogtij vierden. 'The Man Who Used Jazz For Justice' is verschenen bij de University of California Press.

Voorzitter Jazz Maastricht krijgt stedelijke onderscheiding

Jean Haesen, de voorzitter van de Stichting Jazz Maastricht, heeft 26 oktober de 'Trichter' ontvangen. Hij kreeg deze voor zijn inzet voor de jazz in Maastricht en de Euregio. De 'Trichter' is een onderscheiding van de stad Maastricht.

Pianist Ahmad Jamal toegelaten tot Downbeat Hall of Fame

Pianist Ahmad Jamal is toegelaten tot de Downbeat Hall of Fame. Dat hebben de lezers van het blad beslist in de jaarlijkse Downbeat Readers Poll. Voor de 76ste editie hiervan brachten ongeveer zevenduizend lezers hun stem uit. De meerderheid van stemmen bepaalde onder meer dat bassiste/zangeres Esperanza Spalding een jaar lang de titel 'Jazz Artist Of The Year' mag voeren. Ze is de eerste vrouw ooit die deze eer te beurt valt. Het 'Jazz Album Of The Year' is volgens de lezers 'Live In Marciac' van pianist Brad Mehldau. Hij werd ook gekozen tot pianist van het jaar. De volledige uitslag van de Poll staat in het decembernummer van Downbeat Magazine. (zie ook pagina 26)

PRIJZEN

TINEKE POSTMA WINT EDISON JAZZ NATIONAAL

Saxofoniste Tineke Postma krijgt 16 november in het Muziekgebouw in Eindhoven de Edison Jazz Nationaal 2011. Pianist Gerald Clayton ontvangt de Edison Jazz Internationaal, en Kurt Elling mag die in de categorie 'jazz vocaal' in ontvangst nemen. De Edison Jazzism Publieksprijs is toegekend aan zangeres Ruth Jacott voor haar album 'A Tribute to Billie Holiday'.

Postma krijgt haar Edison voor het album 'The Dawn Of Light'. De jury vindt dat zij met dit album toont dat haar muzikale ontwikkeling gestaag voortschrijdt en haar eigen stijl zich steeds duidelijker aftekent. Ook viel het de jury op dat Postma veel ruimte laat voor haar begeleiders Marc van Roon (p), Frans van der Hoeven (b) en Martijn Vink (d).

Gerald Clayton ziet zijn album 'Bond - The Paris Sessions' bekroond. Een plaat van een 'opvallend ruim denkend pianist', aldus de jury. Kurt Ellings 'The Gate' is volgens de jury smaakvol geproduceerd door Don Was en met een enorm vakmanschap gemaakt. 'Pure klasse.' Als beste 'Bijzondere Uitgave Van Historische Aard' rolde de cd-serie 'The Sesjun Radio Shows' uit de bus. Daarin verschenen tot nu toe live-opnamen van trompettist Chet Baker, drummer Art Blakey en pianist Bill Evans. Opnamen die werden gemaakt tijdens het wekelijkse radioprogramma van Cees Schrama en Dick de Winter. Dit jaar bestond de vakjury uit Vincent van Engelen (programmamaker), Imme Schade van Westrum (muziekjournalist), Gert-Jan Blom (artistiek producer Metropole Orkest) en Paul Bruger (BCM, Jazzism).

OVERIG

WERKGROEP FRANSE OVERHEID ONDERZOEKT POSITIE JAZZMUSICI

Een werkgroep van het Franse ministerie van Cultuur en Communicatie gaat onderzoek doen naar de situatie van de Franse jazz. Deze toezegging deed minister Frédéric Mitterrand op 17 oktober aan drie vertegenwoordigers van de sector.

Die drie, de pianisten Pierre de Bethman, Laurent Coq en journalist Alex Dutilh, schetsten de minister een beeld van de situatie van de jazz in Frankrijk. Ze wezen hem onder meer op de gebrekkige steun aan de export van de Franse jazz, het belang van voldoende kleine podia (150 - 200 plaatsen) en de dalende interesse van de platenindustrie. In de werkgroep wordt ook gekeken naar de economische situatie van uitvoerende musici. Een eerste tussenrapportage wordt nog voor het eind van het jaar verwacht. Laurent Coq: "We hebben twee maanden om voorstellen te doen ter verbetering van de moeilijke situatie." Ook wil hij in die tijd jazzmusici uit alle stijlen en van alle leeftijden mobiliseren.

Laurent Coq uit sinds 1 april jl. zijn ongenoegen over het slechte Franse jazzklimaat. Dat doet hij via zijn blog revolution-de-jazzmin.blogspot.com. Met zijn verhalen raakte hij bij zoveel collega's een gevoelige plek dat op 15 mei in Parijs een eerste bijeenkomst plaatsvond waar plannen voor een betere toekomst werden gemaakt. Het onderhoud met de minister van Cultuur vloeit hier uit voort. (zie ook JazzFlits 157) (<http://revolution-de-jazzmin.blogspot.com>)

Alex Dutilh legt uit waar het om gaat: <http://bit.ly/pD5S1I>.

NIEUWS

The Hague Jazz failliet

Het festival The Hague Jazz is niet meer. De rechtbank van Den Haag sprak op 1 november het faillissement uit. Het festival had al langer te maken met financiële problemen. Tijdens de laatste editie kwam het om die reden zelfs tot een staking van het beveiligingspersoneel. Sinds 2006 werd het festival vijf keer in het Haagse World Forum Convention Center gehouden. De zesde editie, afgelopen juni vond plaats in het stadion van ADO Den Haag.

OVERLEDEN

Walter Norris, 29 oktober 2011 (79)

Over de Amerikaanse pianist Walter Norris wordt vaak opgemerkt dat hij te horen is op het eerste album van saxofonist Ornette Coleman. Hij voelde zich echter in meer stijlen thuis en werkte bijvoorbeeld met het Thad Jones-Mel Lewis Orchestra, bassist Charles Mingus en saxofonist Pepper Adams. Ook had hij een trio met gitarist Billy Bean en bassist Hal Gaylor. In de jaren negentig maakte Norris tal van platen voor Concord. De Amerikaanse pianist woonde en werkte al sinds de jaren zeventig in Duitsland.

André Hodeir, 1 november 2011 (90)

Parijzenaar André Hodeir was een veelzijdig man. Hij maakte naam als arrangeur, componist, jazzviolist en auteur. Als violist speelde hij nog met gitarist Django Reinhardt en saxofonist Don Byas. Drummer Kenny Clarke nam in 1959 een plaat vol composities van Hodeir op. Uit Hodeirs pen vloeiden ook tal van filmscores. André Hodeir was tevens enige tijd hoofdredacteur van het blad 'Jazz Hot'. Zijn boek 'Jazz: Its Evolution and Essence' (1956) werd destijds in Downbeat betiteld als het beste boek over jazz ooit geschreven. Ook zijn 'Toward Jazz' kreeg goede kritieken.

Pete Rugolo, 16 oktober 2011 (95)

Arrangeur Pete Rugolo was een grote naam aan de West Coast. Van 1945 tot 1949 was hij de belangrijkste arrangeur van het orkest van Stan Kenton. Muziek-criticus Don Heckman: "Big bands of the Swing Era were on their way out, and he came along and brought this remarkable new life to that big band instrumentation." Ook produceerde Rugolo de 'Birth of the Cool'-sessie van trompettist Miles Davis. Rugolo was onder meer muzikaal directeur bij Capitol Records. Hij schreef muziek voor tal van Amerikaanse televisieseries.

OVERIG VERVOLG

FRANSE MUSICI KRIJGEN BETAALD VOOR IMPROVISATIES IN HET PUBLIEKE DOMEIN

De Franse auteursrechtenorganisatie SACEM gaat rechten uitbetalen aan jazzmusici die improviseren in stukken uit het publieke domein. De improvisatoren krijgen de vergoeding als de registratie van hun improvisatie (op bijvoorbeeld cd) op radio of televisie wordt uitgezonden.

De regeling geldt voor leden van SACEM en voor musici die bij die organisatie als improvisator zijn ingeschreven. De vergoeding is gelijk aan die welke arrangeurs ontvangen als hun werk op radio of televisie te horen is. Volgens Jean-Claude Petit van SACEM komt ongeveer driekwart van het gespeelde jazzrepertoire uit het publieke domein: "En conséquence, elles ne génèrent plus de droits. Ce nouveau statut permettra de rémunérer les créateurs de ces œuvres réinventées." Tot het publiek domein horen werken waarvan de componist niet bekend is. Ook valt een werk vijftig jaar na het overlijden van de laatste eigenaar van de rechten automatisch onder het publieke domein. Jazz levert SACEM jaarlijks zo'n 1,5 miljoen euro aan rechten op. Er zijn zo'n 5.500 jazzcomponisten lid van SACEM. Samen hebben ze tegen de veertigduizend werken op hun naam staan.

NEW GENERATION BIG BAND: EINDE OEFENING

De New Generation Big Band in betere tijden. (Persfoto)

De New Generation Big Band heeft op 10 november in Pulchri, Den Haag zijn laatste concert gegeven. Na zeven jaar zetten de musici om 'financiële en organisatorische redenen' een punt achter de onderneming. "Het huidige cultuurbeleid en de marktomstandigheden laten het niet toe dat een band als deze op een 'normale' manier kan fungeren", aldus een verklaring op de website van het orkest. De bigband telde achttien leden en had onder anderen trompettist Herwin Lokken, trombonist Bart Lust, de saxofonisten Miguel Martinez en Iman Spaargaren, en gitarist Folker Tettero in de gelederen.

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

JAZZ OP PAPIER

NRC HANDELSBLAD PRESENTEERT ... (2)

De feilen op een rijtje. Toegegeven, het is geen boeiende lectuur. Maar een ondeugdelijk product vraágt erom.

Best of Blue Note :
[doos met 15 boeken en cd's].
 [Amsterdam] : EMI Music Netherlands
 i.s.m. NRC Handelsblad, 2011.
 21x21 cm.
 Prijs 100,95 euro (incl. verzendkosten).
 (bestellen via: <http://bit.ly/pOp6ps>)

1. Miles Davis – Birth of the cool

Het eerste deeltje als onderdeel van de doos verschilt van het gratis verspreide exemplaar. De paginering verspringt telkens twee nummers. Het bevat de enige cd waarvan eerst nog een aantal nummers op 78-toerenplaten werd uitgebracht. In 1954 verschenen er acht op een 25 cm-lp, toen al onder de titel 'Birth of the Cool' (besproken in Down Beat van 2 juni 1955), maar ook onder de serienaam Classics in Jazz, met een tekening op de hoes. De 30 cm-lp, waarvan in de vorige aflevering sprake was, bevatte elf nummers. Pas in 1971 werd daar in een Nederlandse productie van de firma Bovema 'Darn That Dream', een vocaal buitenbeentje, aan toegevoegd. De plaat heette dan ook 'The Complete Birth of the Cool'.

De foto's. We zien de entree tot de Three Deuces, waar Erroll Garner geafficheerd wordt. Als de samenstellers per se een clubbij-nacht zochten, hadden ze beter de Plugged Nickel anno 1965 kunnen nemen. Daarop staat Miles zelf groot aangekondigd (zie het boek 'We Want Miles', pag. 126-127). Verderop is Miles in samenspraak met een ongeïdentificeerde pianist Al Haig; de foto is afkomstig van de nonet-sessie. Die met Hawkins is van 1947, niet 1945. Op pag. 24 zien we 'pianospeler' Gil Evans. Weliswaar speelt de arrangeur af en toe piano, maar noem hem dan pianist.

Achterin vinden we een foto van de groep. Amanda Kuyper noemt die terecht zeldzaam, al betwijfel ik of ze beseft waarom. Een soortgelijke foto, van Popsie Randolph, is namelijk al meerdere keren vertoond, maar dit is een andere 'take'. Op de reguliere stáát Miles te spelen en hier zit hij. Jammer dat de klok boven de controlekamer hier ontbreekt, anders hadden we kunnen zien in welke volgorde de foto's gemaakt zijn; op de bekende foto is het 4 uur 35. In het onderschrift, alsook bij de bezettingen, wordt tubaïst Bill Barber John genoemd. Waarom er staat: 'onder anderen' is me een raadsel, want alle acht afgebeelde personen worden stuk voor stuk genoemd.

In het voorwoord vallen de termen 'revultionair', 'originale opnames' en heet de bassist Joe Schulman (= Shulman). In de tijdlijn over Miles zelf: 'Kind of Blue is het meest historische jazzalbum' en: 'Davis vervoegt Quincy Jones' ensemble'. Van 'Darn That Dream' heet de tekstschrijver Delhange (= Eddie DeLange)

Waar het boekje schromelijk tekortschiet is de albumtekst. Die zit vol onduidelijke formuleringen en verwijzingen, en onbeholpen vertalingen. In de eerste alinea zijn 'Anthropology' en 'Thrivin' On A Riff' twee 'bopmeesterwerken'. Het zijn twee titels voor hetzelfde stuk. Uit de warrige tweede alinea het volgende staaltje: 'Terwijl de ervaring [welke?] van onschatbare waarde is [...] zijn de uitdagingen die hij heeft om naast de briljante en altijd inventieve Parker op het podium te staan nog uitdagender voor de jonge muzikant – en waarschijnlijk zelfs frustatievol.' Uit de derde alinea: 'Daarnaast is zowel het spelen met een nadruk op ritme (iets wat boppers verafschuwden), als het kleuren van het jazzgeluid met grote orkesten een relatief kleine instrumentatie noodzakelijk.'

...vervolg op de volgende pagina (linkerkolom)

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

'De drie grote producers *falen niet alleen* om het innovatieve karakter van de band te zien, maar [...]'

'Walter Rivers [is] een *familieconnectie* van songschrijver Johnny Mercer.'

'Ondanks het feit dat Miles de onbetwiste leider van het gezelschap is, komen de meeste *composities* van anderen. Gerry Mulligan is verantwoordelijk voor 'Godchild', de George Wallington-compositie.' 'Bud Powells compositie 'Budo' [is] *ook tevens* door Powell opgenomen onder de titel 'Hallucinations'.'

Een leek kan het niet meer volgen.

De verantwoordelijke man voor al dit fraais is Dick Hovenga, vertaler en bewerker van de liner notes. De oorspronkelijke van Pete [niet: Peter] Welding heb ik niet bij de hand, maar ik kan me niet voorstellen dat hij er iets dergelijks van gebakken heeft.

2. Norah Jones

– Come away with me

Oorspronkelijke cd uit 2002 met veertien nummers. Alleen collectieve bezettingen, geen opnamedata; bevat alle lyrics, behalve van de laatste, 'The Nearness Of You', van Hoagy Carmichael (Amanda Kuyper noemt hem Michael).

3. Stan Getz – Music for lovers

Compilatie uit 2006 van veertien titels uit Getz' vroege periode: zes met zijn eigen kwartet en kwintet, vier met Johnny Smith kwintet, beide voor Roost, en twee met Chet Baker; omzoomd door 'Early Autumn' met de band van Woody Herman voor Capitol uit 1948 en 'Easy Living' met die van Count Basie uit 1954 voor Roulette; 'alle nummers zijn uitgezocht op sfeer' (Amanda Kuyper).

Fotobijschriften: pag. 11: een ongenoemde arrangeur Ralph Burns, tussen Getz en Miles in, pag. 16: 'tot Getz Benny Goodman band *vervoegde*'; pag. 29: *basspeler* (= bassist); bij foto op pag. 34 ontbreekt identificatie: betreft opnamen voor de 'Benny Goodman Story' (1955) met Buck Clayton, Urbie Green, Allan Reuss, Gene Krupa, Getz, George Duvi vier, Goodman; pag. 38: toevoegen: Herbie Hancock, Ray Brown, Art Blakey. Bandleiden, pag. 42-43: van 'Tenderly' is de bezetting fout, zie Johnny Smith kwintet; nr. 3: Sam Marowitz (niet: Stan); nr. 5 en 12: bassist Joe Calloway (niet: Galloway); nr. 13: trompettist Reunald Jones (niet: Renault).

4. Herbie Hancock – Maiden Voyage

Oorspronkelijke lp uit 1965; klassieker. Hoestekst van Nora Kelly niet gebruikt, wel de inleiding van Hancock zelf. Uit de vertaling: 'De band die *zich* voor dit album *verzamelt*' (pag. 38); 'inventief *drukwerk*' (= drumwerk, pag. 39)

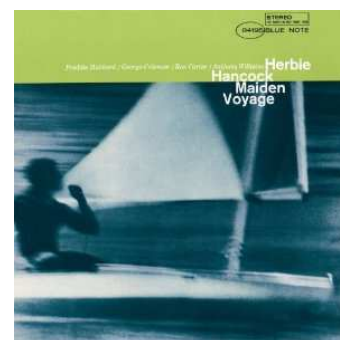
5. Chet Baker sings

Oorspronkelijke lp uit 1956 voor Pacific Jazz; klassieker uit Bakers vroege periode. Afgebeelde hoes is een ingekleurde en beletterde versie van die van de 25 cm-lp uit 1954 (PJLP-11).

6. Art Blakey – Moanin'

Oorspronkelijke lp uit 1958 plus één alt. take; klassieker uit de bloeitijd van de Jazz Messengers. Hoestekst van Leonard Feather niet gebruikt. Geen opnamedatum, geen componisten vermeld.

Fotobijschrift ontbreekt bij pag. 5; '*hoornsectie*' (= blazerssectie); pag. 18: Pianist Horace Silver verlaat de Messengers in 1956, klopt, maar de foto zal gemaakt zijn in 1954 en toont verder Clifford Brown en vermoedelijk altist Gigi Gryce; pag. 32-33: identificatie in vreemde volgorde; pag. 36 toont Lee Morgan, Wayne Shorter en Blakey; pag. 43 met Blakey en Morgan 'The Cooker' en 'Candy' zijn twee verschillende platen (pag. 38).

De originele hoezen van 'Maiden Voyage' (Herbie Hancock) en 'Moanin'' (Art Blakey and the Jazz Messengers).

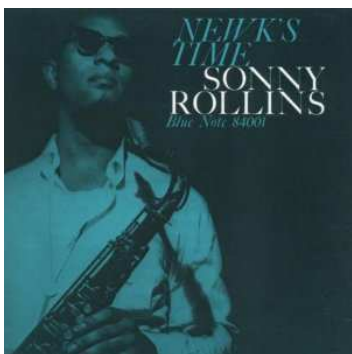
7. Michel Petrucciani – Best of the Blue Note Years

Compilatie uit 1993 van twaalf titels, opgenomen 1986-1993. Collectieve bezetting, geen opnamedata, niet aangegeven dat alle stukken, op één na, van MP zelf zijn.

De muziek: veel nummers eindigen in een fade out, een indicatie dat de muziek nog oneindig lang zou kunnen voortkabbelen, maar ook eerder had kunnen eindigen. Amanda Kuyper heeft het over 'vingervlugge vingers' (pag. 7), Jeroen de Valk beschouwt de prestaties op gepaste afstand: 'Nu, zo'n twintig jaar later, wordt goed duidelijk dat 'Looking Up' wel een pakkend melodietje biedt, maar door de zoete, zalvende synthesizersaus gevaarlijk dicht in de buurt komt van liftmuziek' (pag. 38).

...vervolg op de volgende pagina

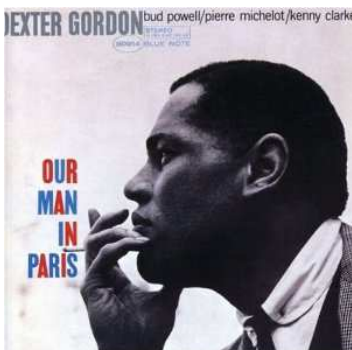
VERVOLG JAZZ OP PAPIER

Originele hoes Sonny Rollins: 'Newk's Time'.

Originele hoes Wayne Shorter: 'Speak no evil'.

Originele hoes Dexter Gordon: 'Our man in Paris'.

Originele hoes John Coltrane: 'Blue Train'.

8. Sarah Vaughan – After hours

Oorspronkelijke lp uit 1961 voor Roulette; bevat elf nummers met gitaar en bas. De spelling *Billy Holiday* blijkt onuitroeibaar (pag. 37).

9. Wayne Shorter – Speak no evil

Oorspronkelijke lp uit 1964 plus één alt. take; een klassieker. Op foto op pag. 14 ook: Freddie Hubbard en Curtis Fuller. Niet Charles Fox, maar Don Heckman schreef de hoestekst.

10. Sonny Rollins – Newk's time

Oorspronkelijke lp uit 1957; klassieker uit Rollins' vroege periode. Geen componisten vermeld. Foto op pag. 36 laat Rollins zien met Ronnie Scott, fotograaf is niet Francis Wolff maar David Redfern. Niet Bob Blumenthal, maar Joe Goldberg schreef de hoestekst.

11. Dexter Gordon – Our man in Paris

Oorspronkelijke lp uit 1963, plus 2 alt. takes, waarvan één met een Bud Powell-solo, zonder Dexter; klassieker uit Dexters bloeitijd. Geen componisten vermeld; opnamedatum niet 27 maar 23 mei. Hoestekst alleen van Nat Hentoff. Foto op pag. 34 met ongeïdentificeerde Dexter, Alfred Lion en misschien Donald Byrd. Genoemd tijdschrift heet niet *British Jazz Journal* (pag. 36), maar *Jazz Journal* en is Brits.

12. Bill Evans/Jim Hall – Undercurrent

Oorspronkelijke lp voor United Artists uit 1962, plus 2 alt. takes; klassiek duet. Repertoire in verkeerde volgorde, op de cd is die: 2-3-4-7-9-10-5-6-1-8. Vertaling bij foto op pag. 15: 'Bill Evans neemt nota's' (= maakt aantekeningen).

13. John Coltrane – Blue train

Oorspronkelijke lp uit 1957 plus 2 alt. takes; klassieker uit Coltrane's vroege periode. Geen componisten vermeld. Foto nr. 4 op pag. 17 toont Coltrane op sopraan, niet op alt; foto op pag. 43 toont Curtis Fuller, Lee Morgan en JC.

14. Charles Mingus – Jazz portraits (ook: Mingus in Wonderland)

Tamelijk onbekend gebleven live opnamen van kwintet met Booker Ervin en John Handy uit 1959 voor United Artists. Bij de titels niet vermeld dat drie van de vier eigen composities zijn. Foto op pag. 43 toont pianist Jaki Byard, hier niet aanwezig.

15. Ornette Coleman – At the Golden Circle, Vol. 1

Oorspronkelijke lp met Zweedse live opnamen van trio uit 1965 plus 2 alt. takes en een onuitgebracht nummer, 'Doughnuts'. Niet vermeld dat alle composities van Coleman zijn. Hoestekst van Ludvig Rasmussen was een dagbladrecensie van het concert en ging niet in op afzonderlijke nummers; gedeeltelijk gecompenseerd in het voorwoord. John Litweiler kwam er niet aan te pas.

Jan J. Mulder

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

CD-RECENSIES

INTERNATIONAL TRIO

Donkere Golven

W.E.R.F.

Bezetting:

Joachim Badenhorst (kl, bkl, ts),
Steve Swell (tb),
Ziv Ravitz (d).

Ik ken eigenlijk maar één andere band in deze samenstelling (rieten, trombone, drums), en dat is Barondown, van drummer Joey Baron. En laat de trombonist daarin nou ook ene Steve Swell zijn... Toeval bestaat niet, zeker niet omdat de drummer van dit nogal saai genaamde trio, de Israëliër Ziv Ravitz, zijn trommels net zo mooi stemt als drumgrootmeester Baron (luis-ter maar naar het begin van 'Tak Tak'). Dat bepaalt voor een belangrijk deel het geluidsbeeld van de groep, die met de donkere klankkleuren van trombone en basklarinet eveneens sterke troeven in handen heeft. Het titelnummer van de cd 'Donkere Golven' profiteert er ondermeer van. 'Donkere Golven' herbergt een elftal improvisaties, die soms echt zo klinken (vooral wanneer het drietal à la het Art Ensemble of Chicago met 'kleine geluiden' aan de gang is), maar even zo vaak schuil gaan achter structuren en melodieën die de hand van een componist suggereren. De springerige, dansante lijnen van de basklarinet van het Belgische toptalent Badenhorst in 'Texture # 3', bijvoorbeeld, maken van het nummer haast een liedje. En de polyfone, orkestrale klanken van 'Delirious Walk' zijn haast orkestraal, opnieuw mede door het melodieuze drumwerk van Ravitz, die een derde melodielijn aan het ingenieuze weefsel van Badenhorst en Swell toevoegt.

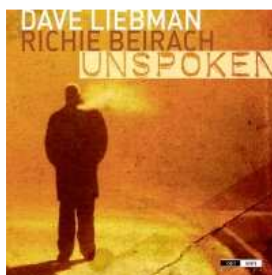
Herman te Loo

Maak kennis met dit trio; klik hier: <http://bit.ly/uL8sOt>.

DAVE LIEBMAN & RICHIE BEIRACH

Unspoken

Out Note records

Bezetting:

Richie Beirach (p),
David Liebman (ss, ts, fl).

Saxofonist Dave Liebman is niet alleen bekend van zijn werk in de jaren zeventig met trompettist Miles Davis, maar in Nederland ook van zijn cd's voor het label Daybreak. Met onder anderen bassist Marius Beets en drummer Eric Ineke. Al die opnamen zijn onderdeel van een welhaast onmetelijk aantal platen en cd's. Met de Franse pianist Richie Beirach neemt Liebman al sinds 1974 platen op. Deze cd 'Unspoken' is de zesde duoalbum die hij in 35 jaar met Beirach maakte. De muziek straalt rust uit en op het album is een overwogen samenspel te horen, dat je eigenlijk van deze improvisator niet verwacht. De beide musici geven elkaar volop ruimte en laten de muziek uitklinken. Een sprekend voorbeeld daarvan is het openingsnummer. De wijze waarop 'Invention' van Aram Katchaturian zich ontplooit verwacht je niet van een saxofonist die je associeert met Coltraneske improvisaties.

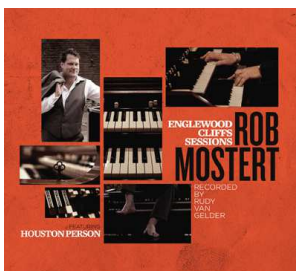
'De muziek op 'Unspoken' straalt rust uit; op de cd staat overwogen samenspel.'

Je vindt hier eerder de ingetogenheid van pianist Bill Evans terug. Na de verwerking van dit klassieke thema, keren de twee terug naar een jazzklassieker: 'All the things you are'. Liebman speelt het thema, inventief begeleid door Beirach en soleert als eerste. De pianist neemt het over en met behulp van sprongen en loopjes, haalt hij de sfeer van de song weer terug. Vervolgens vindt Liebman al parafraserend over het thema de melodie weer terug. De eigen composities van Liebman en Beirach worden met een trage zekerheid opgezet en ontrafeld. In 'Transition' van John Coltrane improviseren beide musici eerst. Pas in de laatste minuut komt Liebman uit op het thema. Een verrassende reeks muziekstukken.

Hessel Fluitman

Luister hier naar een track van de cd: <http://bit.ly/bqTPsS>.

ROB MOSTERT
Englewood Cliffs Sessions
 Come Together Records
www.robmostert.com

Bezetting:

Rob Mostert (Hammond),
 Tom Klein (el-g),
 Chris Strik (d),
 Charlotte Coppola (voc),
 Houston Person (ts).

CHRISTIAN MCBRIDE BIGBAND
The Good Feeling
 Mack Avenue

Bezetting:

Frank Greene, Freddie Hendrix, Nicholas Payton, Nabate Islas (tp), Steve Davis, Michael Dease, James Burton (tb), Ddouglas Purviance (btb), Steve Wilson, Todd Bashore (as, fl), Ron Blake (ss, as, ts), Todd Williams (ts, fl), Loren Schoenberg (ts; in 2 en 8), Carl Maraghi (bs, bkl), Xavier Davis (p), Christian McBride (cb), Ulysses Owens jr. (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Soms komen dromen uit. Dat zal Rob Mostert (Edam, 1965) kunnen beamen. Als jongen van zeven vond hij in de platenkast van zijn ouders een album van Hammondgrootheid Jimmy Smith. Mosterts liefde voor het bijzondere orgel zou nooit overgaan, maar het duurde tot 2005 voordat hij besloot alleen nog op de legendarische B3 te spelen. Met de blote voeten op de bassen.

Het moest 2010 worden voor Rob met Blue Note-legende Rudy van Gelder, inmiddels 86, de cd 'Englewood Cliff Sessions' op mocht nemen. Op hetzelfde instrument en in dezelfde studio waar Jimmy Smith een halve eeuw terug met Van Gelder 'Back at the Chicken Shack' op de band zette.

Met Rob reisden mee gitarist Tom Klein, drummer Chris Strik en zangeres Charlotte Coppola. De laatste is te horen in aange-naam opgepoetste klassiekers als 'You Sexy Thang', 'Summer-time' en 'Black Coffee'. Zo trots als een pauw moet Rob Mostert in de weer zijn geweest. Zijn passie voor zijn Hammond spat uit de 'groeven'.

Het sprak voor zich dat Mostert als eerbetoon de titelsong van Smiths album op eigen wijze interpreteerde. Hij speelt het nummer wat langzamer, maar niet minder swingend. Klein vlecht er een vette solopartij in op gitaar. De tenorsax van gast-solist Houston Person horen we alleen in een compositie van Klein: 'Groove Control'. Verder staat Mostert zelf borg voor acht eigen stukken, die alle de traditie van de souljazz hoog houden.

Hans Invernizzi

Beluister hier enkele cd-fragmenten: <http://bit.ly/nG6I0K>.

'The Good Feeling' is de tiende cd van bassist Christian McBride. Het is echter zijn eerste bigband-cd. Tot zijn grote vreugde kon hij de stukken zelf arrangeren en de cd zelf produceren. Voor de plaat haalde hij enkele oudere stukken uit de kast: 'The Shade of the Cedar Tree', 'In a Hurry' en 'Brother Mister'. De eerstgenoemde titel heeft hij nu drie keer opgenomen. Het stuk staat ook op zijn debuut-cd 'Gettin' to It' uit 1995 en op 'Kind of Brown' uit 2009.

**'Het geluid van deze bigband is ook behoorlijk 'big'.
 Het orkest heeft potent schetterende secties.'**

Uit de hoestekst blijkt dat het schrijven voor een bigband een uitdaging voor hem was. Na bestudering van enkele voorbeelden is hij aan de gang gegaan. Zijn arrangementen worden knallend gespeeld. Qua geluid is deze cd behoorlijk 'big'. Het orkest heeft potent schetterende secties en er wordt veel gesoleerd. Als zangeres Melissa Walker voor de band staat, houden de musici zich wat in, om de zangeres goed uit te laten komen. McBride treedt zelf regelmatig op de voorgrond met goedlopende geplukte soli. In het laatste stuk neemt hij uitgebreid de gelegenheid om strijkend te soleren. Zes van de stukken zijn van de hand van McBride, de overige vijf komen uit de kookpot van Tin Pan Alley, de onmetelijke bron van de Amerikaanse musicals. Overigens spelen in de bigband ook trompettist Nicholas Payton en pianist Xavier Davis mee.

Zij zijn ook te horen op de nieuwe cd van saxofonist Bart Wirtz, die elders in deze rubriek besproken wordt.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over de cd; klik hier: <http://bit.ly/rWGrX0>.

KIM VERSTEYNE**Kim in the Middle****Railnote**<http://www.railnoterecords.com>)**Bezetting:**

Kim Versteyne (voc),
Arne van Collie (p),
Flor van Leugenhaeghe (cb),
Luc vanden Bosch (d, perc).

BART WIRTZ**Idreamer****Challenge****Bezetting:**

Nicholas Payton (tp),
Bart Wirtz (as, fl, p, Hammond b3),
Xavier Davis (p),
Tim Eijmaal (g),
Richie Goods (cb),
Kendrick Scott (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

'Kim in the Middle' is het debuutalbum van de Belgische zangeres Kim Versteyne. Versteyne rondde eerst een studie kunstgeschiedenis succesvol af, haalde vervolgens de pedagogische graad binnen (cum laude!) en ging toen pas zang studeren. Zo te horen is ze al een heel eind gevorderd. Op 'Kim in the Middle' staan namelijk prachtig gezongen songs. Kim Versteyne zingt vol zelfvertrouwen, scheert soms langs de rand, maar treft de noten steeds precies op hun kop. Een enkele keer dacht ik dat de melodie haar niet helemaal lekker lag, zoals in 'One for All', maar dat kwam doordat de melodie niet alledaags was. Ze zingt feilloos.

'Kim Versteyne zingt vol zelfvertrouwen, scheert soms langs de rand, maar treft de noten steeds precies op hun kop.'

Haar liedkeuze is breed. Op het album staan eigen composities, maar ook de standard 'Autumn Leaves' en een Milton Nascimento-song. Geen alledaagse kost, maar ze draait er haar hand niet voor om. Aardig is dat ze als intro op het Engelstalige 'Autumn Leaves' (tekst Johnnie Mercer), eerst een stukje 'Les Feuilles Mortes' zingt met de tekst van Jacques Prévert. De oorspronkelijke song. Dat gaat haar uiteraard uitstekend af in het Frans. Haar begeleidende trio kwijt zich gevarieerd en logisch van zijn taak: soms is alleen een piano te horen (Arne van Collie), dan weer neemt de bas (Flor van Leugenhaeghe) het voortouw. Alles klinkt verzorgd en smaakvol.

De foto's in het cd-boekje geven me de indruk dat Kim Versteyne zich voelt als Alice in Wonderland. Een mooie gedachte...

Hessel Fluitman

Maak kennis met Kim Versteyne: <http://bit.ly/tPWaZM>.

'Idreamer' is de tweede cd van saxofonist Bart Wirtz' en de opvolger van 'Prologue'. De muziek op dit album is toegankelijker dan op zijn debuut. Dat wil zeggen: minder droog en bestudeerd. 'Idreamer' werd in New York opgenomen met Amerikaanse musici. De heren vallen in 'Trianon', het eerste nummer, met de deur in huis. Ze gaan er meteen vol in en daveren door de studio. Je hoort weer eens waarom zoveel Europese musici naar New York gaan om op een hoger niveau te komen. Het titelstuk 'Idreamer' heeft wel lange lijnen, maar is zeker niet dromerig van sfeer. Het actieve drumwerk van Scott Kendrick houdt je scherp.

Verspreid over de cd staan drie stukken met de titel 'Growth'. Het thema ontwikkelt zich van onzeker zoeken naar volwassenheid. De sfeer van de stukken is als in de beste ECM-traditie, maar er wordt gespeeld in het idioom van saxofonist Ornette Coleman. In Growth I is bassist Richie Goods de zoekende aangever. Pianist Xavier Davis speelt in Growth II de voortrekkersrol. Growth III heeft een sneller tempo en straalt zekerheid en zelfbewustzijn uit. De blazers zijn prominent aanwezig. Met het derde deel, het kortste deel, wordt het geheel afgerond. Het zou zomaar kunnen dat de stukken de ontwikkeling van een compositie in de studio weergeven. In het laatste nummer, 'Snoozing', begeleidt Scott met brushes. Het nummer is opgewekt, dynamisch en fris. Het is tekenend voor de hele cd.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over de cd; klik hier: <http://bit.ly/rGGJ5X>.

JAN WOUTER OOSTENRIJK
Sharqi Blues
 Maghreb Jazz
www.jwo.nu

Bezetting:

Jan Wouter Oostenrijk (g),
 Karim Ziad, Joost Kroon (d),
 Karim Darwish (perc),
 Salex Abdikader, Joost Swart (keyb),
 Marco van den Akker (b),
 Sven Figeer (org), Tarik Lahjaily (cracab),
 Oene van Geel, Mohammed Sami,
 Ben Mathot (strings)

ARNE VAN COILLIE UNIT
De Hipste

Railnote Records

<http://www.railnoterecords.com>

Bezetting:

Andy Declerck (ss, ts),
 Arne Van Coillie (p),
 Flor Van Leugenhaeghe (b)
 Luc Vanden Bosch (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Zijn vorige cd 'Maghreb Jazz Guitar' werd overwegend positief besproken. Op dat album integreerde gitarist Jan Willem Oostenrijk Noord-Afrikaanse en Westerse muziek. Daarop was wel wat kritiek. Of die kritiek terecht was of niet, op zijn nieuwste cd 'Sharqi Blues' is de integratie zeer geslaagd. Jan Wouter Oostenrijk scheurt verbeten in het jazz/blues-idiom terwijl de band Marokkaanse en Soedanese ritmes speelt.

'Jan Willem Oostenrijk laat op 'Sharqi Blues' horen dat de multiculturele samenleving tot prachtige dingen in staat is.'

Die twee werelden van jazz en Arabische muziek versmelten hier op een intrigerende manier. De spanning die wordt opgebouwd leidt tot overtuigende, swingende en dansbare muziek die het tevens waard is om geconcentreerd te beluisteren. In zeven van de tien nummers doet gastdrummer Karim Ziad mee. Hij geeft een duidelijk meerwaarde aan de cd. Zijn heftige spel duwt het geheel omhoog en verbindt de Arabische ritmes met de gitaar van Oostenrijk, die als een verfrissende bries in brandend woestijnzand klinkt. Daar waar tegenwoordig zo vaak wordt gesproken van een multicultureel drama, laat 'Sharqi Blues' horen dat de multiculturele maatschappij ook tot prachtige dingen in staat is.

Tom Beetz

Bekijk 'Sharqi Blues' live op Spirit 24: <http://bit.ly/uuxR4c>.

Arne Van Coillie is een Belgische pianist die al een jaar of vijftien actief is. Toch is dit 'pas' zijn eerste cd, omdat hij live spelen belangrijker vindt. Nu moest het er toch maar eens van komen, vond hij, omdat zijn huidige band zo goed is. Daar zit wat in. De Arne Van Coillie Unit speelt in een degelijke postbop-traditie. De meeste stukken op de cd 'De Hipste' zijn door Van Coillie zelf gecomponeerd. Het titelstuk is autobiografisch: Van Coillie bleek op de middelbare school de enige die naar Ellington luisterde en was dus de hipste. Uit de muziek krijg je het idee dat die eenling zichzelf helemaal niet zo hip vond. Terecht: het is heel normaal dat je naar Ellington luistert. Alleen, de meeste mensen weten dat niet!

De daarop volgende 'Vertical Composition with Blue and White' verwijst naar Mondriaan en klinkt als van Monk. Een prima stuk. Er staan ook twee bekende stukken op 'De Hipste': 'All of You' van Cole Porter en 'U.M.M.G.' van Billy Strayhorn. 'All of You' krijgt een warme uitvoering en wordt in alle rust gespeeld. 'Upper Manhattan Medical Group', de compositie uit 1956 over het ziekenhuis waarin Billy Strayhorn voorjaar 1967 zou sterven, vind ik eigenlijk wat te opgewekt en te licht geïnterpreteerd. Wat mij betreft zou wat meer power op zijn plaats geweest zijn, evenals een donkere schaduw.

Saxofonist Andy DeClerck heeft een droge toon en speelt swingloos op een manier als Dexter Gordon dat ook kon. Bassist Flor van Leugenhaeghe en drummer Luc Vanden zorgen samen met pianist Van Coillie voor een goede ondergrond. Daarop kan DeClerck goed zijn gang gaan.

Hessel Fluitman

Beluister het titelnummer 'De Hipste': <http://bit.ly/rLVEFF>.

HEEFT U NIEUWS? STUUR HET ONS: jazzflits@gmail.com.

MICHAEL MANTLER
For Two
 ECM

Bezetting:

Bjarne Roupé (g),
 Per Salo (p).

VERVOLG CD-RECENSIES

De meeste muziek hoeft geen uitleg. 'For Two' van Michael Mantler is een uitzondering op die regel. Het kennen van de achtergronden van dit album maakt het beluisteren een stuk interessanter. Wie ongeïnformeerd de cd opzet, zal minder waardering hebben voor het gebodene.

Michael Mantler (Wenen, 1943) studeerde trompet en muziek-wetenschappen. In 1962 verhuisde hij naar de VS en werkte onder anderen nauw samen met Cecil Taylor, Carla Bley en Charlie Haden. Hij maakte meer dan twintig albums als componist en leider, en bijna twintig albums als muzikant. Hij woont nu in Frankrijk én Denemarken. Gitarist Bjarne Roupé is in 1952 geboren in Zweden, maar werkt momenteel vanuit Kopenhagen. Hij speelde al met allerlei musici en hij is deel van Mantlers 'Chamber Music and Songs Ensemble'. De Deense Per Salo (1962) is een klassiek geschoolde pianist. Hij staat meer aan de 'moderne' kant van de klassieke muziek en hij maakte diverse solo-cd's en kamermuziek.

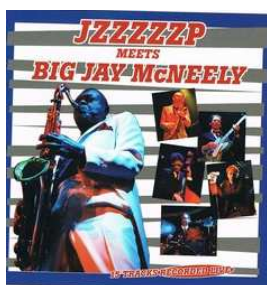
Mantler is de componist van achttien korte, minimalistische stukken die soms op hun hoogtepunt abrupt stoppen. Hij laat zijn muziek uitvoeren door Roupé en Salo. Behalve 'Duet Fifteen' is het steevast Salo die het stuk begint. Zijn niet geïmproviseerde werk is opgenomen in een studio in Frankrijk. Roupé heeft daar ruim een maand op kunnen studeren en heeft daarna in zijn huis zijn improvisaties er aan toegevoegd. Door deze manier van werken wist hij van tevoren welke gitaar hij zou inzetten. In de vredige, rustige stukken is dat een semi-akoestische gitaar, en de elektrische bij sommige onheispende passages. Daarna heeft Michael Mantler het resultaat bewerkt, onder anderen door wat stiltes toe te voegen. Bij aanvang lijkt 'For Two' een lange en weinig spannende zit te worden. Maar het kennen van de achtergronden van dit project maken het beluisteren heel wat boeiender. Met 41 minuten blijkt het allemaal toch niet zo lang. In de beperking kent men de meester.

Peter J.Korten

De complete catalogus van het werk van Mantler:

<http://www.mantlermusic.com/Contact/catalog.pdf>

JZZZZZP
Meets Big Jay McNeely
 Dynamite Bookings

Bezetting:

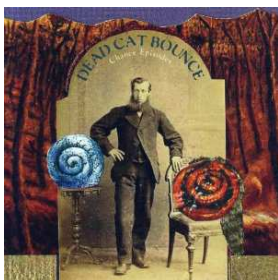
P.P. Fisher (voc), Tommy Tornado (ts, voc), Arnold Smits (g, voc), Rob Geboers (o, p), Dré Laroughe (bg, voc), Daniel Casey (d, voc), Big Jay McNeely (ts, voc).

Het moet toch een bijzonder moment zijn, om met een van de grootheden uit het genre dat je speelt op één podium te staan. Het is de Haarlemse band Jzzzzzp gelukt. Het sextet speelt een mengsel van rhythm & blues, jumpjazz en vroege rock 'n' roll. En een van de saxofoonhelden uit die sector is Cecil 'Big Jay' McNeely. Hij had zijn eerste hit in 1949 met de instrumentale 'Deacon's Hop'. Hij speelt het nog steeds, en net als de man zelf heeft het nummer nog niks aan kracht ingeboet. Bij het concert uit maart 2008, dat op we op de cd 'Meets Big Jay McNeely' horen, warmt Jzzzzzp eerst het publiek op met een strak gespeeld setje waarbij alle clichés je volvet, en met veel humor, om de oren vliegen. Na zes nummers voegt het 80-jarige saxofoonbeest zich erbij, en gaat het feest meteen een paar tandjes hoger. Ook vocaal roert de Amerikaan zich met eigen nummers die over (zoals Gerrit Dekzeil dat zo mooi zong) 'geld, drank en lekkere wijven' gaan. Titels als 'Pretty Girl', 'Big Fat Mama' en 'All the Wine' zeggen genoeg. In Jzzzzzp heeft McNeely een inspirerende backing band, die ook in een slow blues als 'Young Girl Blues' zijn mannetje staat.

Herman te Loo

Bekijk de heren in 'Deacon's Hop': <http://bit.ly/t5th0b>.

DEAD CAT BOUNCE
Chance Episodes
Cuneiform Records

Bezetting:

Matt Steckler, Jared Sims, Terry Goss, Charlie Kohlhase (saxen, klarinet, fluit), Dave Ambrosio (b), Bill Carbone (d).

TROMBONE SHORTY
For True
Verve

Bezetting:

Troy Andrews (tb, voc, org), diverse begeleiders.

JON CORBETT'S
DANGEROUS MUSICS
Kongen's Gade
Leo Records

Bezetting:

Jon Corbett (tp, pocket tp, vtb, bamboefluit), Nick Stephens (b), Louis Moholo (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Dead Cat Bounce heeft wel wat gemeen met labelgenoot Microscopic Septet. En dat gaat verder dan de bezetting (vier saxen, bas en drums – de Microscopics hebben er nog een piano bij). Bandleider Matt Steckler zoekt met zijn composities een eigen, frisse weg binnen de moderne jazztraditie. De arrangementen voor de saxen zijn vindingrijk, soms contrapuntisch, welluidend en met de nodige humor doorspekt. 'Chance Episodes', het vierde album van de band (en het eerste voor Cuneiform) bevat een elftal composities van Steckler die hij al in 2003 schreef, en die de kans hebben gehad om binnen de band te rijpen. De titel ('toevallige episod(en)') slaat op de variëteit aan muzikale invloeden in de verschillende nummers. Zo horen we rhythm & blues-beats langskomen ('Tourvan Confessin'), Zuid-Afrikaanse kwela ('Township Jive Revisited'), funky ritmiek ('Salon Sound Journal') en quasi-filmmuziek ('Silent Movie, Russia 1995'). Het wordt bijeen gehouden door de smeulige ensembleklank en rake solo's, die nergens verzanden in egotripperij.

Herman te Loo

Troy 'Trombone Shorty' Andrews heeft het druk gehad sinds de release vorig jaar van zijn eerste album 'Backatown'. Nu is er zijn nieuwe cd 'For True'. Met meer van het zelfde: 'supafunk-rock', zoals hij het zelf omschrijft. 'Never change a winning team', zal Andrews hebben gedacht.

Zijn muziek is een mix van New Orleans, hiphop, funk en soul. Net zoals bij zijn eerste cd heeft hij ook nu weer een aantal bekenden uitgenodigd om mee te doen. Groepen waarvan hij in het verleden lid was, zoals The Rebirth Brassband, en actuele kennissen als Lenny Kravitz (bas op 'Roses'). De oude Britse gitaarprins Jef Beck verschijnt in het nummer 'Do to me'. Een stuk actuele popmuziek gespeeld vanuit een jazzachtergrond. Een typisch voorbeeld van hedendaagse versmelting van stijlen en voorkeuren. Trombone Shorty voelt de tijdgeest goed aan. Hij levert adrenaline en dansmuziek op maat. En hoe! De muziek staat als een huis. Een album voor de liefhebbers van eigentijdse eclectische muziek.

Hessel Fluitman

Een paar maanden geleden vroeg ik me bij een recensie van een (halve) trio-cd van trompettist Harry Beckett af waarom trompettisten zo zelden het trioformaat opzoeken. En nu doe ik dat weer bij het trio van de eveneens Britse koperblazer Jon Corbett – overigens niet te verwarren met zijn schrijvende Amerikaanse achternaam genoot John (met een H, dus). De Engelsman is een veteraan van de vrije jazzscene, en hij speelde met illustere namen als bassist Barry Guy, drummer John Stevens en vocaliste Maggie Nichols. Dat hij niet bekender is, verbaast me, want hij heeft een bijzonder, authentiek geluid op trompet. Zijn vocale aanpak is verwant aan Don Cherry en Lester Bowie, maar hij is hoekiger en excentrieker in zijn frasering. Je hoort hem als het ware praten met zijn instrument, en in de zangerige bassist Nick Stephens en drummer Louis Moholo heeft hij op het album 'Kongen's Gade' rijpe, wijze gesprekspartners. Moholo is als altijd een genot om naar te luisteren. Wanneer hij enthousiast en vreugdevol danst over zijn trommels zijn er weinig drummers die aan hem kunnen tippen. Het gevaar dat in de naam van dit trio huist, kan er alleen op slaan dat je nog meer van deze drie mannen zou willen horen. Veel meer.

Herman te Loo

AB BAARS TRIO 20 Years (1991 – 2011)

Wig

Bezetting:

Ab Baars (ts, kl, shakuhachi),
Wilbert de Joode (b),
Martin van Duynhoven (d).

Iets om naar uit te kijken is de jubileumtour van het Ab Baars Trio waarin wordt samengewerkt met zangeres Fay Victor en hoornist Vincent Chancey. Voor de data van de jubileumtournee (en het bestellen van deze essentiële box) kunt u terecht op www.stichtingwig.com.

VERVOLG CD-RECENSIES

In twintig jaar heeft het Ab Baars Trio zich een volstrekt unieke plek in de Nederlandse geïmproviseerde muziek (en zelfs ver daarbuiten) verworven. Er is geen ander trio waarin de rollen van de drie musici zo gelijkwaardig en zo cliché-vrij is neergezet als in deze groep. Neem nou Martin van Duynhoven, die zich eerder als een klassieke slagwerker manifesteert dan als een timekeeper. De aanpak van Baars, De Joode en Van Duynhoven is namelijk eerder orkestraal dan jazzmatig. Ze geven het vlees op de botten van de composities van de leider, en doen dat fantasierijk maar ook efficiënt, weelderig maar ook sober. Dankzij deze paradoxen is een oeuvre ontstaan waarvan deze box met vijf cd's verslag doet. De oudste is '3900 Carol Court' (vernoemd naar het woonadres van Baars' mentor en inspirator, klarinettist John Carter) en via 'A Free Step' (met muziek van Carter), 'Songs' (geïnspireerd door Amerikaanse Indianen) en 'Party At the Bimhuis' (ter gelegenheid van het tienjarig bestaan) komen we bij de nieuwste: 'Gawky Stride'. Die laatste is alleen verkrijgbaar in deze box, maar zelfs voor liefhebbers die alles al hebben, rechtvaardigt de cd de aanschaf nog. En dan hebben we het nog niet eens over het uitstekende boekje, met een inzichtelijk essay van Kevin Whitehead, discografie en chronologie. De nieuwe plaat (de eerste van het Trio zonder gasten in tien jaar tijd!) laat horen waar de groep nu staat, en vooral hoe rijk en diepgaand de muziek is geworden. Bijzonder is het feit dat er twee vrije improvisaties ontstaan, iets waar het drietal zich nooit eerder heeft gewaagd. Maar men zal het aan 'A Spray of Rooks' en 'Lace-Rocked Foam' niet af horen. De opbouw van beide stukken is al even architectonisch en grillig als het gecomponeerde materiaal. Dat kenmerkt zich door de vertellende opbouw, met stops en starts, een zorgvuldige afwisseling van staccato en legato, lange noten en frasen met snelle noten, welluidendheid en bewuste rauwheid en uitgekiend dynamiekgebruik. Het is niet voor niets dat Baars zijn inspiratie vaak uit literatuur haalt – zijn jubileumprogramma 'Invisible Blow' borduurt daar ook op voort. In twee stukken op 'Gawky Stride' horen we Baars op zijn nieuwe instrument, de shakuhachi, voor het eerst in trioverband. Het etherische 'Toru's Garden' klinkt het meest Japans van de twee, met de gestreken bas van De Joode als tweede stem, en de dramatische punctuaties van Van Duynhoven, die een ceremoniële, rituele lading suggereren. Het toont aan dat er voor een groep die al zo lang bestaat toch nog nieuwe wegen denkbaar zijn, ook zonder de toevoeging van gasten.

Herman te Loo

Lisa Mezzacappa is een bassiste/componiste uit Californië. Met haar groep Nightshade maakt ze een soort kamerjazz, waarbij akoestische instrumenten en elektronica op organische wijze hand in hand gaan. Met geprononceerde instrumentkleuren als basklarinet en vibrafoon weet ze haar eigen composities goed te kruiden. Ze hanteert een soms wat hoekige, springerige ritmiek, die invloeden van Dolphy en Braxton verraadt. Daarnaast kiest ze eclectisch stukken uit die goed bij de groep passen, zoals 'The Eric Dolphy Memorial BBQ' van Frank Zappa en 'Regard de l'Étoile' van Olivier Messiaen. Het is opmerkelijk hoe goed het werk van de Fransman aansluit bij een jazzachtige kamermuziekopvatting – Mezzacappa is bepaald niet de eerste die op 'Cosmic Rift' muziek van hem gebruikt.

Herman te Loo

LISA MEZZACAPPA & NIGHTSHADE

Cosmic Rift

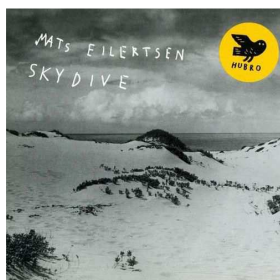
Leo Records

(www.leorecords.com)

Bezetting:

Cory Wright (kl, bkl), John Finkbeiner (g),
Tim Perkis (elektronica), Lisa Mezzacappa
(b), Kjell Nordeson (vib, perc).

MATS EILERTSEN
SkyDive
 Hubro Records

Bezetting:

Tore Brunborg (s),
 Thomas T. Dahl (g),
 Alexi Tuomarila (p),
 Mats Eilertsen (b),
 Olavi Louhivuori (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Mats Eilertsen is het zoveelste bewijs dat bassisten sterke band-leiders kunnen zijn. Hoewel hij fysiek gezien achter de groep staat is hij degene die in hoofdlijnen bepaald wie er meespeelt en wat er gespeeld gaat worden. Zijn opstelling is bescheiden, zoals we dat herkennen van bassist Hein Van de Geyn. Alle composities zijn namelijk van de leider. Voor het Noorse label Hubro is dit zijn derde album. Hun catalogus telt slechts twaalf cd's. Deze cd is opgenomen in de befaamde Rainbow-studio in Oslo door Jan Eric Kongshaug, bekend van zijn werk voor het platenlabel ECM. Toch is er niet dat bekende ECM-geluid. Of toch een beetje door saxofonist Tore Brunborg, wiens ijle geluid soms wel heel sterk aan dat van Jan Garbarek doet denken?

Mats Eilertsen kennen we onder anderen van zijn werk op 'Post Scriptum' van pianist Wolfert Brederode. Hij doet ook mee op Trygve Seim's 'The Source'. Eilertsen is ook deel van het Tord Gustavsen Ensemble en hij deed een project met drummer Joost Lijbaart.

SkyDive is behoorlijk divers. Van trage tempi in het wonder-schone 'Embrace' tot het vlottere werk, zoals in 'The Void', het past prima in elkaar. 'Parachute Psalm' is echt een stemmige psalm; nogal lijsig, kort en voornamelijk unisono spel van piano en bas. In het titelstuk strijkt Eilertsen op zijn bas. Het resultaat lijkt op het prachtige gezang van een walvis. Het eerder genoemde 'The Void' heeft een sterke cadans en een belangrijke rol is weggelegd voor gitarist Thomas T. Dahl. Zijn aandeel in dit stuk is essentieel en hij bevrijdt Brunborg in zijn schijnbare vruchteloze zoektocht naar structuur. Soms klinkt de muziek op Skydive als het Noord-Europese antwoord op Americana, dus ... Scandinavia.

Peter J. Kortens

Luister hier naar de track 'Splendor': <http://bit.ly/sBnXeK>

TONY BENNETT
Duets II
 Sony

Bezetting:

Tony Bennett, Amy Winehouse, Lady Gaga, Aretha Franklin, John Mayer, Norah Jones, Michael Bublé, k.d. lang, Aretha Franklin, Sheryl Crow, Willie Nelson, Queen Latifah, Josh Groban, Natalie Cole, Andrea Bocelli, Faith Hill, Alejandro Sanz, Carrie Underwood, Mariah Carey (voc).

Tony Bennetts 'Duets II' is de opvolger van zijn 'Duets: An American Classic'. Het is een album met nummers uit 'The great american songbook' gezongen door Bennett zelf en top-pers als Amy Winehouse, Lady Gaga, Aretha Franklin, John Mayer, Norah Jones en Michael Bublé. Op de cd komen heerlijke 'oldies' langs, soms in een nieuw jasje gestoken, zoals 'One for my baby (and one more for the road)'. Die ballad heeft een funky 'smooth'-mixje gekregen. Andere 'oldies' klinken zoals je verwacht dat ze klinken: puur. 'Duets II' is een genot voor de oren en het humeur. De plaat geeft je dag net dat beetje extra. Hoewel Tony Bennett al 85 jaar is, staat hij nog te stralen als toen hij 25 was. Wel is te horen dat hij ouder is geworden. Bij sommige nummers wil de hoogte niet echt lukken. Maar die warme zwoele jazzy stem mag er nog steeds zijn. Neem geen warme neut, maar draai een nummertje van Bennett. Het effect is hetzelfde. Op de cd staat voor elk wat wils. Je kunt lekker swingen of wegsmelten bij een ballad. De artiesten waarmee Bennett de duetten zingt, maken het album toegankelijk voor de jeugd. Een slimme marketing truc. Over het algemeen is 'Duets II' een heerlijk album, ook voor mensen die maar een beetje interesse hebben in jazz. Op het album staat overigens het laatste nummer van de onlangs overleden Amy Winehouse. Een nummer dat de stem van Amy alle eer aan doet. Wat een genot om haar te horen naast Tony Bennett.

Davey Schreurs

JULA AIMÉE**Let Go****Eigen beheer**www.jula-aimée.com**Bezetting:**

Jula Aimée (voc),
 Tijn Jans (d),
 Itai Weissman (ts),
 Paul van der Feen (as, kl),
 Thomas Pol (b),
 Matiss Cudars (g),
 Annika Esslage (voc).

RUBATONG**Rubatong****Red Note****Bezetting:**

Han Buhrs (voc, hca, elektronica),
 René van Barneveld (g),
 Luc Ex (bg),
 Tatiana Koleva (vib, d, perc).

VERVOLG CD-RECENSIES

Contrabassist Hein Van de Geyn zei over haar: "Soms, heel soms, kom je een zangeres tegen bij wie je simpelweg voelt dat alles klopt: instrument, muzikaliteit, persoonlijkheid. Bij Julia Aimée had ik vanaf de eerste seconde geen enkele twijfel: go girl, you'll go far". Met zo'n aanbeveling kun je als versafgestuuderde voor de dag komen.

Jula Aimée is een jongedame, die weet wat zij wil. Dat is te horen op haar eersteling 'Let Go', met acht stukken erop waarvan vijf van eigen hand. Met een flinke band om haar heen heeft ze haar debuutalbum ook zelf geproduceerd. Wie is deze Jula en wat zijn haar ambities? Laten we haar maar citeren:

"Ik ben Julia Aimée en mijn muziek is nieuw, fris en verrassend. Ik ben afgestudeerd aan de jazzopleiding van het Conservatorium van Amsterdam, maar een echte jazz-zangeres ben ik niet. Mijn muziek klinkt als die van Björk en Tori Amos met een vleugje Ella Fitzgerald en Billie Holiday. Ik vertel een verhaal over loslaten en volwassen worden, over geluk en eenzaamheid, over lachen en huilen".

Aimée zingt als een routinier. Ze schurkt zich met haar soepele stem behaaglijk tegen de begeleiding aan, die varieert van cool jazzachtig samenspel met lyrische saxofoonlijnen van de blazers tot rockende gitaarsolo's en fluisterende bassolo's. Een zelfbewuste cd al met al van een meid die veel in haar mars heeft. Ach, talent spotten, dat kun je aan Van de Geyn wel overlaten.

Hans Invernizzi

Maak hier kennis met Julia Aimée: <http://bit.ly/sUP10H>.

Het is wel heel erg lang geleden dat zanger Han Buhrs een plaat maakte met een eigen band. De afgelopen jaren zong hij zich vooral in de kijker in andermans bands (The Ex, Palinckx, POW Ensemble), maar nu is er dan eindelijk een cd van zijn nieuwe kwartet Rubatong. Daar mogen we behoorlijk blij mee zijn, want het titelloze album is een boeiende collectie scheefgetrokken songs, met een gehele eigen kijk op de (muziek)wereld. Buhrs zingt eigen teksten, in het Engels, Frans, Duits en Nederlands.

'Het is lang geleden dat Han Buhrs een plaat maakte met een eigen band.'

Muzikaal bewandelt de groep een pad dat zich kronkelend langs blues, Americana, rock en geïmproviseerde muziek beweegt zonder nadrukkelijk het een of het ander te zijn. Behalve in het gruisige, maar tegelijk ook lenige stemgeluid van Buhrs heeft Rubatong sterke troeven in de slidegitaar van René van Barneveld en de diversiteit van (klassiek geschoold) slagwerkster Tatiana Koleva. De combinatie van het bottleneckgeluid en de klank van de vibrafoon (bijvoorbeeld in 'Future Hung Around') is bijzonder. Hoe spookachtig de slidegitaar kan klinken, is te horen in 'Protılanenmensch' dat met zijn 'Duitse' tekst doet denken aan het geweldige 'De Ganzumsonst' van Hauser Orkater. Het Nederlandstalige 'F voor Af' riep bij mij eveneens associaties met die groep op. Buhrs kiest in zijn teksten soms voor surrealistische beelden of taalspel, maar even zo goed betreft hij politieke stellingen, zoals in 'G-spot Democracy' en 'Il-y-a des Choses' (waarin hij foute politici van Adolf Hitler tot George Bush citeert).

Herman te Loo

Bekijk Han Buhrs en Rubatong hier: <http://bit.ly/ucgZRO>.

EDWIN BERG
Introducing Gizmo!
 Eigen beheer
 (www.edwinberg.com)

Bezetting:

Edwin Berg (p),
 Rodrigo Reijers (b),
 Guillermo Celano (g),
 Philippe Lemm (d).

MICHEL BORSTLAP
Blue
 GPM – Harmonia Mundi

Bezetting:

Michiel Borstlap (p).

VERVOLG CD-RECENSIES

Eerst iets over het tot stand komen van deze cd. Aan de fans werd gevraagd een bijdrage te leveren in ruil voor vermelding van hun naam op de cd-hoes. Dat is gelukt zodat we vele malen 'Bedankt', 'Dank je wel' en persoonlijke uitroepen als 'Bassieeee' tegenkomen. De ruim tweeënhalf duizend euro die nodig waren voor de productie werden zo binnengehaald. Dit mag zeker bijzonder worden genoemd, maar de vraag is of de muziek dit rechtvaardigt. Het antwoord is volmondig ja, zodat niet alleen Gizmo tevreden kan zijn met 'Introducing Gizmo', maar ook al haar trouwe fans.

'Gizmo verbindt de traditie aan de tijdgeest van nu.'

In een persbericht zegt Gizmo dat de muziek invloeden heeft uit de trance-, pop-, jazz- en Afrikaanse muziek, maar eerlijk gezegd vormt jazz veruit de boventoon. De muziek van Gizmo is gebaseerd op de 'klassieke' jazz, en de invloed van pianist Bill Evans is niet onopgemerkt aan pianist Edwin Berg voorbij gegaan. De muziek laveert tussen ingetogen bezonken muziek en hard swingende, vaak funky, nummers die, en daar ben ik het helemaal met het persbericht eens, 'zo fris is dat-ie bijna uit elkaar spat'. Zijn trance, Afrikaans en pop dan hoogstens een accentje dat aan de muziek is aangebracht, de cd is helemaal van deze tijd. Niemand zal Gizmo verwarren met jazz uit de oude doos, want de traditie wordt onlosmakelijk verbonden aan de tijdgeest van nu. Dat geldt ook voor de manier waarop deze cd geïntroduceerd werd. Tot 15 oktober, de dag dat deze cd uitkwam, werd elke week een nieuwe track van de cd op het internet beschikbaar gemaakt. Gratis te downloaden. Die dag is inmiddels gepasseerd en nu zijn er nog acht van de dertien tracks te downloaden. Niet doen, maar kopen die cd!

Tom Beetz

Maak kennis met Gizmo; klik hier: <http://bit.ly/vinJSS>.

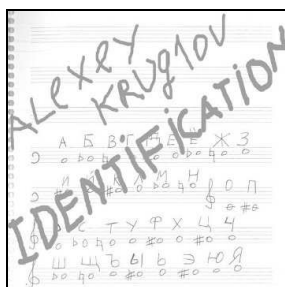
Hoe geeft een mens uiting aan zijn vreugde? Daar spreekt hij zijn specialiteit voor aan. Een dichter dicht, een caféhouder opent zijn etablissement en pianist Michiel Borstlap maakt muziek. Na de geboorte van zijn dochter Blue Aegea, in juni 2011, vloeide zijn compositorische beker over. Jonge ouders zijn trots op hun baby en willen dat tonen. En vader Borstlap doet dat op zijn manier. Hij neemt plaats achter de piano, spreekt zijn poëtische gaven aan en strooit vervolgens zijn muziek parelend over je uit. Ik vermoed dat de composities ideeën zijn aan de hand waarvan hij improviseert. Hier en daar klinkt iets voorzichtig door. Soms citeert hij uit een oude stijl, zoals in 'Bla Bla Blu', waarin hij stride-achtig te keer gaat. 'Oya's Blues', waarvoor Borstlap achter de Fender Rhodes plaatsneemt, heeft een strakke beat voor de linkerhand. In 'Five Notes, One Love' hoor je in de verte Toon Hermans uit 1961 terug. Borstlap citeert uit het refrein van 'O jee, die ogen': '...Dat blauw waar ik niet tegen kan...' Hermans eindigt met: '...Kus me en doe ze dicht...' Het stuk is opgedragen aan Borstlaps vrouw. Hoewel de jonge vader zijn geluk niet op kon, heeft hij van 'Blue' toch een bezonken geheel gemaakt. Dat is hem wel toevertrouwd, want het is ook de wijze waarop hij het liefst speelt als hij in zijn eentje concertteert.

Hessel Fluitman

Luister naar 'Five Notes, One Love': <http://bit.ly/uUInX5>.

HELEEN VAN DEN HOMBERGH**Way back home****Soul on track records**www.heleenvandenhombergh.nl**Bezetting:**

Heleen van den Hombergh (voc),
 Jeroen Vierdag (b),
 Erik Rutjes (g),
 Karel Boehlee (p),
 Bart Fermie (perc, voc),
 Kirstina Fuchs (voc).

ALEXEY KRUGLOV**Identification****Leo Records**www.leorecords.com**Bezetting:**

Alexey Kruglov
 (as, ts, p, prepared p, blokfluit),
 Dmitry Denisov (b),
 Vladimir Borisov (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

"Heleen is een lang verborgen schat, die uit de hoogste woud-reus op aarde lijkt neergedaald." Dit schreef ik in 2004, toen ik Heleen van den Hombergh (1964) voor het eerst zag optreden met songs van haar cd 'Rush in the Woods'. Wonderbaarlijk vond ik het dat dit toen 40 jaar oude talent nog niet wereldberoemd was.

En dat iemand na een studie tropische bosbouw had gekozen voor een loopbaan in de jazz verbaasde me ook. In positieve zin, want wat hadden we veel gemist als Van den Hombergh zich alleen had bekommerd om bomen. Dat ze in haar werk aandacht vroeg voor de teloorgang van het tropische regenwoud sprak mij zeer aan. Bij Heleen gaat het altijd ergens over.

'De veertien stukken op 'Way back home' zijn zowel muzikaal als tekstueel zeer de moeite waard.'

Op haar jongste geesteskind 'Way back home', waarop we zeven lange jaren hebben moeten wachten, staan veertien eigen stukken, die zowel muzikaal als tekstueel zeer de moeite waard zijn. De thema's zijn uit het leven van de zangeres gegrepen: het omhelzen van het bestaan, het loslaten van je thuis, het bouwen van een nieuw nest en het weer 'on the road' gaan.

Met puike begeleiding en een prachtig gerijpte stem neemt Van den Hombergh ons mee op een tour door haar gedachten en gevoelsleven. Ze mixt daarbij ontspannen jazz met wereldmuziek. Laten we hopen dat Heleen en haar mannen na de presentatie van de cd op 20 november in Amsterdam in veel zalen te bewonderen zijn.

Hans Invernizzi

Bekijk Heleen van den Hombergh: <http://bit.ly/cgmkBd>.

Op zijn eerdere platen voor Leo Records betoonde saxofonist Alexey Kruglov zich al niet een bescheiden muzikant, op zijn vierde cd pakt hij helemaal flink uit. De Rus zelf noemt 'Identification' een mijlpaal in zijn werk tot nu toe. Het is zijn eerste cd met zijn eigen Krugly Band, bestaande uit twee muzikanten uit de stad Yaroslavl: bassist Dmitry Denisov en drummer Vladimir Borisov. Het 64 minuten lange stuk is gestructureerd volgens de methode van het monogram. Dat wil zeggen dat Kruglov het hoofdthema baseerde op de noten die in de namen van zijn bandleden zijn terug te vinden. Het is een fraaie gedragen melodie die af en toe terugkeert en opduikt in de soms woeste improvisaties.

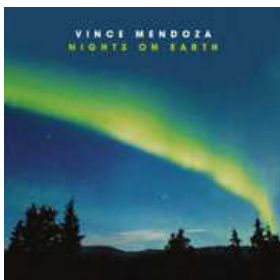
'Een album met humor en felle emoties, schoonheid en experiment, traditie en vernieuwing als voornaamste ingrediënten.'

Behalve door zijn inmiddels herkenbare saxofoongeluid (waarin hij bijna elke individuele noot lijkt te willen kneden) wordt de klank van 'Identification' bepaald door Kruglovs pianospel. Hij bespeelt het instrument van binnen en van buiten, soms tegelijk met de saxofoon (die hij ook in dubbele formatie bespeelt, à la Roland Kirk). Het maakt van het album een boeiende, avontuurlijke muziekkreis die humor en felle emoties, schoonheid en experiment, traditie en vernieuwing als voornaamste ingrediënten heeft.

Herman te Loo

Bekijk Alexey Kruglov hier: <http://bit.ly/uPBQxk>.

VINCE MENDOZA
Nights on Earth
Art of Groove

Bezetting (o.a.):

Lorraine Perry & Luciana Souza (voc),
 Joe Lovano (ts), Bob Mintzer (ts & bk),
 Ambrose Akinmusire (tp), John Abercrombie,
 John Scofield & Nguyen Le (el-g),
 Alan Pasqua & Kenny Werner (p),
 Christian McBride (cb),
 Peter Erskine, Greg Hutchinson (d),
 Vince Mendoza (keyb),
 Judd Miller (synth. Programming),
 de strijkers van het Metropole orkest
 (op vijf van de twaalf stukken).

CHICK COREA & STEFANO BOLLANI
Orvieto
ECM

Bezetting:

Chick Corea (p),
 Stefano Bollani (p).

De enige pianoduo-set die ik ooit heb mee-gemaakt was een 'strijd' tussen Rein de Graaff en ik meen Barry Harris, tijdens een Middelsee Jazztreffen in Leeuwarden eind jaren tachtig of begin jaren negentig. Met nog iemand stond ik in de vroege middag te genieten van het onmetelijke plezier dat die twee hadden in hun samenspel. Ik mag wel zeggen dat het ver boven mijn pet ging, omdat er razendsnel werd gespeeld en gepareerd. Maar de spelvreugde voerde ons mee. We vonden het schande dat we slechts met zijn tweeën stonden te luisteren naar zoveel moois. Maar we waren ook berentrots dat wij er stonden! (H.F.)

VERVOLG CD-RECENSIES

Als chef-dirigent van het Metropole Orkest is Vince Mendoza in Nederland de afgelopen zes jaar een grote naam geworden. Hij is echter van origine een componist en arrangeur. Mendoza maakte slechts enkele cd's onder eigen naam. Zijn nieuwste, 'Nights on Earth', bevat louter eigen composities. Dat Mendoza een groot netwerk in de muziekwereld heeft, blijkt uit de lange lijst van musici die bij de opname van zijn partituren betrokken was. Om zijn composities glans en een speciale sfeer te geven, maakte Mendoza gericht gebruik van hun specifieke kwaliteiten. In het cd-boekje staat keurig aangegeven wie wanneer mee-speelt. De composities worden gedragen uitgevoerd en hebben elk hun eigen sfeer. Die sfeer is Spaans in het openingsnummer 'Otono', Afrikaans georiënteerd in 'Shekere' (met koraspeler en zanger Tom Diakité), Braziliaans in 'Ao Mar' (met zang van Luciana Souza), maar ook 'gewoon' orchestraal en klassiek. De klassieke sfeer in 'Addio' en 'The Night We Met' roept Mendoza op met behulp van een strijkkwartet en de bandoneon. Mendozas composities zijn stuk voor stuk smaakvol en evenwichtig. Juist daarom frappeerde mij het plotselinge einde van 'Gracias'. Het geeft mij het gevoel dat het stuk onaf is.

De composities van Vince Mendoza staan centraal op deze plaat. De muzikanten hebben zich volledig ondergeschikt gemaakt aan de muziek en dat heeft in dit geval toegevoegde waarde. Zowel de composities van Vince Mendoza als hun bijdragen winnen er aan waarde door. In het 'Lullaby' aan het eind is 'slechts' een cello te horen die begeleid wordt door de bandoneon. Wat klinkt een cello toch fraai! Een prachtig slot van deze bijzondere cd.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over de cd; klik hier: <http://bit.ly/ufa6tz>.

Na 25 jaar is er weer een schijf van pianist Chick Corea op het Duitse kwaliteitslabel ECM verschenen. Een duo-cd. Op 'Orvieto' speelt hij samen met de Italiaanse pianist Stefano Bollani. Die trouwens ook cd's op dit label uitbrengt. In duo spelen wordt een feest als beide muzikanten alert zijn. Als ze direct kunnen spelen wat in hen opkomt en als ze attent reageren op de ander. Corea en Bollani troffen elkaar in december 2010 in Orvieto. Ze traden daar op tijdens het Umbria Winter Jazzfestival. Het ging er niet mals aan toe bij hun muzikale ontmoeting. Die is zowel vastgelegd op cd als dvd. Dat laatste is geen overbodige luxe. Bij deze muziek moet je zien wie wat doet! Zelfs bij nauwkeurige beluistering van de cd, met de koptelefoon op, hoor je eerst geen onderscheid. Na enige tijd groei je er in en hoor je in bijvoorbeeld Jobims 'Doralice' wervelend samenspel tussen het linker- en rechterkanaal. De fragmenten melodie en improvisatie dwarrelen naadloos heen en weer. De linkerhanden zwerven in het midden. In de 'Jitterbug Waltz' van hun illustere voorganger Thomas 'Fats' Waller wordt bijna betweterig met het thema gesold. Maar wat een virtuositeit. Op een gegeven moment spelen ze een gezamenlijke improvisatie waar na krap vijf minuten een herkenbaar fragment 'Nardis' uit tevoorschijn komt. Na herhaalde beluistering merk je dat ze al eerder karakteristieke sprongen en een enkele maat uit dit thema aandragen. Omdat de klanken uit de vier handen niet botsen is 'Orvieta' voor pianoliefhebbers een perfecte plaat om vijf kwartier lang zowel oppervlakkig als heel close te beluisteren.

Hessel Fluitman

Bekijk de twee tijdens hun optreden: <http://bit.ly/uYAEoP>.

CONCERTVERSLAGEN

RUUD JACOBS QUINTET met Ferdinand Povel

Bezetting:

Ferdinand Povel (ts),
Peter Beets (p),
Martijn van Iterson (g),
Ruud Jacobs (b),
Gijs Dijkhuizen (dr).

Datum en plaats:

4 november 2011,
USVA InTheater,
Groningen.

De jaarlijkse najaarstournee van de Boy Edgar-prijswinnaar ziet er dit keer anders uit dan anders. Saxofonist Ferdinand Povel, de winnaar van dit jaar, heeft namelijk geen eigen groep. Hij blaast altijd met veel genoegen in andermans groepen zijn partijtje mee. In zowel bigbands als kleine groepen.

Ferdinand Povel 16 mei bij de uitreiking van de Boy Edgar Prijs in het Bimhuis in Amsterdam. (Foto: Tom Beetz)

In Groningen stond Povel op de planken als lid van het Ruud Jacobs Quintet. De tenorist gaf te kennen dat zijn medemusicus al acht jaar samenspeelden en vooral 'standards' op het repertoire hadden. Die werden steeds in goed overleg met pianist Peter Beets aangekondigd. Opvallend was dat bassist Ruud Jacobs telkens heel kort soleerde. Na afloop van het concert hoorde ik dat hij net terug was van een vakantie in Spanje. Daardoor kon er ook geen toegift worden gespeeld: Ruud had blaren op zijn vingers.

Ferdinand Povel veroorloofde zich nogal wat vrijheden in de arrangementen, zo leek het. Hij gaf voortdurend aan dat hij nog niet klaar was. De ritmesectie speelde daar dan adequaat op in. Povels spel was even soepel en verzorgd als altijd. Het is vanzelfsprekend en goed te volgen. Door het aangenaam gorgelende geluid van zijn tenor kost het geen enkele moeite om bij de les te blijven.

Het repertoire bestond uit de 'standards' die Ruud Jacobs en consorten samen spelen. Gitarist Martijn van Iterson speelde zo nu en dan even het thema mee in een solo van bijvoorbeeld Peter Beets, om zo voor zijn eigen solo nog even de akkoorden op een rijtje te zetten. Na het openingsnummer 'Love Walked In', werd 'I Should Care' gespeeld. Het was het vroege hoogtepunt van de set. De drie solisten, Povel, Van Iterson en Beets, bleven dicht bij het thema. Dat was nog sterker het geval bij 'Darn That Dream' dat ze na de pauze speelden. Tijdens de eerste set werd ook nog een blues gespeeld met een tussenstuk. Een 'sandwichblues' hoorde ik in het publiek mompelen.

In de slotstukken van de beide sets lieten de kwintetleden horen dat ze voor uptempo-stukken hun hand niet omdraaien. Vooral in 'Bernie's Tune' raceten ze heel gecontroleerd met halsbrekende topsnelheid. Het was een avondje lekkere jazz in Groningen, met veel schoonheid, harmonie en breed vakmanschap.

Hessel Fluitman

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN**MIKE STERN****Bezetting:**

Mike Stern (g),
 Bob Malach (ts),
 Chris Minh Doky (bg, cb),
 Dave Weckl (d).

Datum en plaats:

2 november 2011
 LantarenVenster,
 Rotterdam.

Mike Stern (links): jongensachtige branie. (Foto: Joke Schot)

Gitarist Mike Stern toonde zich in LantarenVenster een extreem energiek performer met een jongensachtige branie. Het publiek stond zo dicht tegen het podium dat men de gitarist gemakkelijk kon aanraken. Stern soleerde vele minuten achtereen, zonder een momentje rust. Daarin werd hij ondersteund door het razendstrakke drumwerk van Dave Weckl. Sterns muziek kan gekenschetst worden als pure jazzrock en fusie. Maar het leuke van het optreden was dat er binnen die fusie ook weer sprake was van fusie. De rocklicks van Mike Stern werden door saxofonist Bob Malach beantwoord met jazz. Soms was zijn gitaarspel zo fragiel dat het leek of zijn snaren van glas waren. Maar naarmate het optreden vorderde, veranderde de intensiteit van de muziek: steviger en harder. Na afloop rende Stern met zijn armen in de lucht de foyer in en met een hoge stem riep hij: "CD! CD!". Daarna signeerde hij heel wat cd's en ging hij bereidwillig met zijn fans op de foto.

Peter J. Korten

Het publiek stond dicht tegen het podium. (Foto: Joke Schot)

ANTONIO SANCHEZ - MIGRATION

Bezetting:

David Binney (s),
John Escreet (p),
Matt Brewer (b),
Antonio Sanchez (d).

Datum en plaats:

22 oktober 2011
LantarenVenster,
Rotterdam.

Antonio Sanchez in de foyer.
(Foto: Joke Schot)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Van een drummer als bandleider kijken we niet meer vreemd op. Denk maar aan Manu Katché. Antonio Sanchez is onder meer de drummer van de Pat Metheny Group en hij bewijst opnieuw dat een leider geen melodisch instrument hoeft te bespelen. Het concert met zijn eigen groep werd gekenmerkt door complex samenspel maar zonder krachtvertoon. En met een superieure timing. Eerder waren er subtiliteiten en fijnzinnige ritmeverschuivingen dan spierballensoli. Hoewel er natuurlijk meestal vier artiesten tegelijk speelden, waren er ook vaak een duo of trio actief. Dan zat saxofonist David Binney op zijn hurken ergens achter op het podium. Maar hij gaf ook opzweepende soli. Eén keer deed hij ritmische spelletjes met Sanchez, met als basis het ultra-strakke drumwerk van de drummer.

Antonio Sanchez: alsof er verschillende drummers aan het werk waren. (Foto: Joke Schot)

Matt Brewer was met zijn bas al vaker in LantarenVenster te zien, bijvoorbeeld met pianist Aaron Parks. Hij zorgde soms plotseling voor swingende passages en zijn solospel was méér dan onderhoudend. Pianist John Escreet had de weinige bladmuziek maar zelden nodig. In één stuk moest hij samen met Brewer regelmatig reageren op de solo van Sanches. Iedere keer weer was hij stipt op tijd en zijn ideeën leken te verwijzen naar pianist Jacky Terrasson.

Sanchez zei zowat niets; alleen stelde hij de musici voor. Tussen de stukken was nauwelijks ruimte voor applaus en na exact anderhalf uur leek het concert voorbij en nam Sanchez emotioneel afscheid van zijn publiek. Toch volgde er nog een toegift van twintig minuten. Ondanks het aangename klimaat in de zaal stond er naast de meester een enorme ventilator. Door diverse polyritmische spitsvondigheden was het en toe of er twee verschillende drummers aan het werk waren. Gelet op de wat tegenvallende kaartverkoop leek het of LantarenVenster een maatje te groot was. Maar het aanwezige publiek genoot van een concert dat misschien te complex was voor de massa, maar des te interessanter voor de liefhebbers.

Peter J. Korten

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

JAZZFEST BERLIN

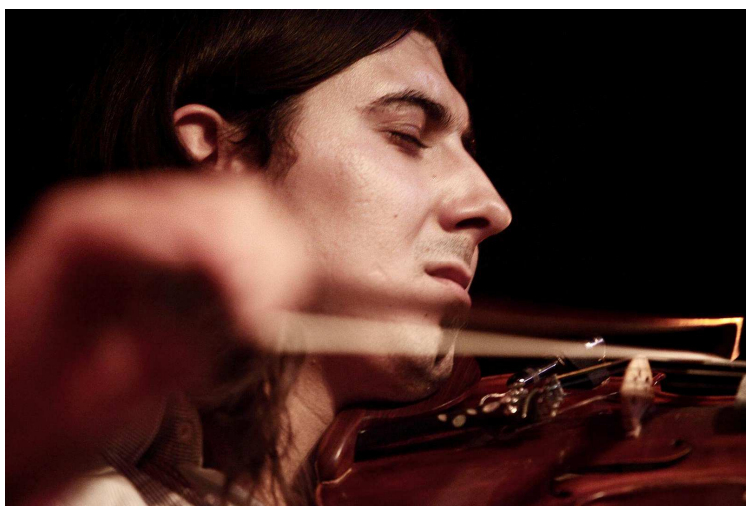
Datum en plaats:

2 t/m 6 november 2011,
Berlijn.

De formatie van saxofonist Charles Lloyd met onder anderen zangeres Maria Farantouri Amarando en pianist Jason Moran.

'Een grandioos afscheid voor Landgren', zo noemde de organisatie van het JazzFest Berlin 2011 het festival na afloop. Het muziekfestijn trok van 2 tot en met 6 november meer dan 8.000 bezoekers. Bijna alle 27 concerten waren uitverkocht. Nils Landgren was in 2001 en de laatste vier jaar artistiek directeur van het festival: "It was a joy to shape five editions of JazzFest Berlin. I wish Bert Noglik, my successor as artistic director, the best for the coming years with JazzFest Berlin, and I owe a great debt of gratitude to the festival and to all of its participants." Onze fotograaf Joke Schot bezocht het festival en kon kiezen uit concerten van onder anderen accordeonist Richard Galliano, pianist Joe Sample, saxofonist Charles Lloyd, pianiste Carla Bley met bassist Swallow en zangeres Lizz Wright. Met de foto's op deze pagina doet ze verslag. Het volgende JazzFest Berlin is van 1 tot en met 4 november 2012.

Violist Adam Baldych trad op met een kwintet met Dana Hawkins op drums.

Artistiek directeur Nils Landgren introduceert hier de laatste editie van zijn JazzFest 2011: <http://bit.ly/tyxpeE>.

FAY CLAASSEN EN DE WDR BIG BAND COLOGNE

Datum en plaats:

8 oktober 2011,
De Doelen,
Rotterdam.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Het is gelukkig weer herfst. Heerlijk om na het trotseren van gure wind en regen je te laten verwarmen door klanken van Fay Claassen met de WDR Big Band Cologne. Ondanks het gure culturele klimaat had Jazz International Rotterdam het voor elkaar gekregen om haar met zeventien muzikanten (onder wie dertien blazers) in de Doelen te programmeren om nummers te spelen van haar nieuwe cd 'Sing!'. Met deze cd eert Claassen

een aantal van haar favoriete zangeressen. De Jurriaanzaal zat bomvol met fans, variërend van jong tot oud. Meestal is het geen goed idee om bij een bigband op de eerste rij te gaan zitten. Dat gold niet voor de WDR Big Band. Ze brachten prachtige arrangementen, subtiel gespeeld door een virtuoze groep blazers. Wat een swing. Fay Claassen heeft een heerlijk heldere stem, fantastische timing en is wars van onnodige stemacrobatiek. Het WDR, onder leiding van de vriendelijk lachende Michael Abene, was in staat om haar veel ruimte te geven, zoals in het kwetsbare 'Throw it Away' van Abbey Lincoln. Claassen kon de verschillende muziekstijlen die haar smaak rijk is zonder moeite aan: 'Cover me' van Björg (vol dissonanten), het groovende 'Be Cool' van Joni Mitchell of het magische 'Umhone' van Miriam Makeba. Bij dit laatste nummer zong ze soepel de solo's van blazers instrumentaal mee. Al Jarreau werd dan ook als eerste genoemd toen ik haar na afloop vroeg wie ze zou kiezen als ze een cd zou mogen samenstellen met haar favoriete zangers. Waar Al Jarreau nog wel eens (te) abundant wil uitpakken zoekt Fay Claassen juist haar plaats als lid van het orkest om met de andere instrumenten te versmelten: "In een big band moet je je wat kleiner opstellen en zoeken naar andere klanken dan wanneer je begeleid wordt door een combo." Inderdaad, bij 'Everything must change', begeleid door haar combo, zong ze groter maar toch met veel kwetsbaarheid. Ze droeg 'A flower is a lovely thing' op aan haar negen maanden oude dochter Inga. Papa Paul Heller, rietblazer bij de WDR Big Band, gaf ook bij dit nummer een mooie solo weg die zeker zal bijdragen aan de muzikale vorming van Inga. Met dank overigens aan oma die oppaste zodat papa en mama hun hartverwarmende werk konden doen. De zangeres genoot net zo veel van het concert als het publiek. Ze was dan ook zichtbaar blij dat ze het uitbundige applaus kon honoreren met twee toegiften. Bij de tweede toegift nam Michael Abene plaats aan de Steinway om op sokken samen een ode aan Rita Reys te brengen. Wat de volgende cd wordt wilde Fay nog niet verklappen. Misschien volgt er ooit een cd met haar mannelijke muzikale helden. "Al Jarreau, Michael Jackson, en natuurlijk Tony Bennet". Ideetje voor herfst 2012?

Harm Tiddens (Foto's: Rosaria Macri)

JAMES CARTER ORGAN TRIO

Bezetting:

James Carter (ss, as, ts, fl),
Gerard Gibbs (org),
Leonard King Jr. (b).

Datum en plaats:

4 november 2011,
LantarenVenster,
Rotterdam.

James Carter kon aan een stuk blijven blazen. (Foto: Rosaria Macri)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Zoals gebruikelijk noemde James Carter voor aanvang van het concert eerst rustig de hele set-list op. Daarna maakte hij wat foto's van zijn publiek. We moesten allemaal onze handen omhoog doen. Carter: "Doe maar alsof je in een rollercoaster zit". De galante saxofonist is een perfectionist. Zijn uiterlijk is altijd onberispelijk en dat gold ook voor het podium. Geen losse snoeren, maar strakke orde! Er stond een tafel vol saxofoons, dit keer zonder basklarinet.

James Carter luistert. (Foto: Rosaria Macri)

In de eerste minuut al maakte Carter zijn bekende 'klakkende' geluid in zijn tenorsaxofoon. We zouden het die avond nog veel vaker gaan horen. Dat hij aan een stuk kon blijven blazen komt doordat hij de techniek van circulaire ademhaling beheerst. 'The Hard Blues' was het hoogtepunt van het concert. Het staat ook op de zojuist verschenen cd 'At The Crossroads'. Gerard Gibbs gaf het stuk met zijn orgel een zware, pulserende basis. Hij raakte in een soort trance tijdens een solo waarbij hij alleen op de (bas)pedalen speelde. Hij zat met zijn armen omhoog als een buikdanseres, maar dan met een onbeweeglijk bovenlichaam. Drummer Leonard King Jr. deed ook een vocaal stuk: 'Come Sunday'. De religieuze inhoud van de tekst werd meesterlijk uitgewerkt door Gerard Gibbs wiens orgel ineens een niet-seculier karakter had.

In één passage op fluit boog James Carter tijdens een uithaal zover achterover dat hij bijna viel. Wat een intensiteit! Het was opvallend dat Gibbs constant het tempo vasthield, ondanks de muzikale, opzweepende capriolen van Carter. Hij speelde met vurige uithalen en menige flageolet, swingde als geen ander en 'kneep' zijn saxofoon soms als een geplet badeendje. Zijn enthousiasme leidde ertoe dat hij het ene stukgeblazen rietje na het andere moest vervangen. Grote klasse!

Peter J. Kortens

Bekijk hier een stuk van het optreden: <http://bit.ly/vDk6vv>.

WWW.JAZZFLITS.NL

DOWNBEAT READER'S POLL

Regina Carter. (Foto: Bob Travis)

Big Band:

Maria Schneider Orchestra

Jazz Group:

Keith Jarrett–Gary Peacock–

Jack DeJohnette

Saxophone:

Wayne Shorter (soprano)

Phil Woods (alto)

Joshua Redman (tenor)

James Carter (baritone)

Trumpet:

Wynton Marsalis

Trombone:

Steve Turre

Clarinet:

Anat Cohen

Flute:

Hubert Laws

Drums:

Jack DeJohnette

Vibes:

Gary Burton

Violin:

Regina Carter (zie afbeelding)

Acoustic Bass:

Christian McBride

Electric Bass:

Marcus Miller

Guitar:

Pat Metheny

Piano:

Brad Mehldau

Organ:

Joey DeFrancesco

Electronic Keyboard:

Chick Corea

Miscellaneous Instrument:

Toots Thielemans (harmonica)

Male Vocalist:

Kurt Elling

Female Vocalist:

Diana Krall

Composer:

Maria Schneider

Arranger:

Maria Schneider

(zie ook het bericht op pag. 3)

FESTIVALS

De 85-jarige Stan Tracey. (Persfoto)

SWINGCITY GOES BEBOP

Diverse locaties, Utrecht

Datum: 10, 11 december 2011

(<http://www.culturelezondagen.nl>)

Met onder anderen: Stan Tracey, Bobby Wellins, Francien van Tuinen, Alexander Beets, Hans Dulfer en Boris van der Lek.

Alle vormen van bebop komen tijdens deze speciale editie van de Utrechtse Culturele Zondag aan bod: van 'vocal jazz' tot 'bigband' en van pianotrio tot saxofoonkwartet. Er is aandacht voor jonge ensembles, bijzondere instrumenten als het Hammondorgel en de vibrafoon. In totaal zijn er 27 concerten op veertien podia. Voorafgaand is er op 10 december een concert in Vredenburg Leeuwenberg, waarin zangeres Francien van Tuinen een hommage aan Rita Reys brengt. De concerten op zondag zijn gratis toegankelijk.

FESTIVAL DE LOFTROMPET

De Lindenberg, Nijmegen

Datum: 17 tot en met 20 november 2011

(<http://www.jinjazz.nl>)

Met onder anderen: Eric Vloeimans, Marco Blaauw, Bert Lochs.

C-MINE JAZZ

C-Mine, Genk

Datum: 13, 14 april 2012

(<http://www.cminezjazz.com>)

Met onder anderen: Miroslav Vitous, Tania Maria, Lizz Wright, Yuko en Sam Amidon Trio.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 7 november 2011

1. TONY BENNETT

Duets II (RPM / Columbia)

2. KYLE EASTWOOD

Songs From The Chateau (Mack Avenue)

3. PONCHO SANCHEZ & TERENCE BLANCHARD

Chano y Dizzy (Concord Jazz)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

GRONINGSE CONCERTTIPS

14 november

Joshua Redman. (Foto: Joke Schot)

Joshua Redman – Brad Mehldau

De Oosterpoort

20 november

Ben van Gelder

USVA

26 november

New Cool Collective

De Oosterpoort

8 december

Craig Taborn

USVA

11 december

Diezeg Laand

(Glas, Scheele, Lass)

Theater De Winsinghof, Roden

Bart Hollebrandse

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/ hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

•
ia77
JazzFlits